

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Mgr. H. K.**, zast. JUDr. Kateřinou Skálovou, advokátkou, se sídlem Bezručova 1580/7, Jihlava, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: M. S., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2017, č. j. KUJI 49 377/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 6. 2018, č. j. 51 A 58/2017 - 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Městský úřad Pelhřimov, odbor výstavby, územním rozhodnutím ze dne 22. 3. 2017, č. j. OV/34/2017-12, vydaným na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení ze dne 21. 11. 2016, umístil stavbu označenou jako „*X*“ na parcelách č. X, č. X a č. X v katastrálním území X. Žalobkyně podala proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolání, které žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu u Krajského soudu v Brně, který věc z důvodu místní nepříslušnosti postoupil Krajskému soudu v Českých Budějovicích. Žalobkyně v žalobě namítala, že geodeti nemohou určovat průběh vlastnické

hranice pozemku v terénu. Vymezení průběhu hranice je v dispozici vlastníků pozemků, případně soudu. V případě sporu o vymezení hranic mezi pozemky neměl správní orgán prvního stupně v řízení pokračovat. Žalobkyně nebyla povinna prokazovat, kudy vedou hranice jejích pozemků. Ty jsou nepochybně ohraničeny až stoletými smrky a nebylo potřeba je vytyčovat podle nepřesné katastrální mapy, která není relevantním podkladem pro stanovení průběhu hranice. Jelikož správní orgán o věci přesto rozhodl, jeho rozhodnutí považuje žalobkyně za nicotné.

[3] Žalobkyně dále namítala, že katastrální mapa není relevantním podkladem pro vytyčení stavby, a že geodeti nemohou vytyčovat hranice pozemků v terénu. Podklady obsažené v dokladové části dokumentace žalobkyně označila za nesrozumitelné a nepřezkoumatelné, jelikož nevymezují hranice lesních pozemků a neobsahují všechny údaje nezbytné k realizaci staveb. Z toho důvodu je nepřezkoumatelné také rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně dále nezjistil skutkový stav věci, jelikož neprovedl ohledání na místě podle § 87 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Správní orgány nakonec nesprávně posoudily možnost stanovení ochranného pásma vodního díla podle § 58 odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách.

[4] Krajský soud žalobu zamítl shora označeným rozsudkem. Soud předně neshledal rozhodnutí správního orgánu I. stupně nicotným. Žalobkyně nicotnost odvozovala od namítaného nedostatku věcné příslušnosti správního orgánu I. stupně rozhodnout o umístění stavby za situace, kdy existuje neshoda o průběhu vlastnické hranice mezi pozemky. Krajský soud konstatoval, že správní orgán I. stupně žalobkyni vyzval, aby ve lhůtě 30 dnů předložila doklad o zahájení řízení před civilním soudem o určení vlastnické hranice. Žalobkyně tento postup odmítla. Za této situace byl správní orgán I. stupně oprávněn si o této otázce učinit úsudek a jeho rozhodnutí nelze považovat za nicotné. Zde krajský soud odkázal na rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2008, č. j. 9 As 61/2007 - 52.

[5] Nedůvodnou shledal krajský soud též námitku, podle níž katastrální mapa není relevantním podkladem pro vypracování dokumentace pro účely vydání územního rozhodnutí. Krajský soud zde odkázal na § 1 odst. 2 písm. a) zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí, podle kterého slouží katastr nemovitostí mimo jiné pro rozvoj území. Otázka rozvoje území je přitom nedílně spjata s procesy územního plánování, které zahrnují mimo jiné i rozhodování o umístění stavby ve smyslu § 79 stavebního zákona. Krajský soud zde odkázal také na komentářovou literaturu a přílohu č. 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, které tento závěr podporují.

[6] V této souvislosti krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, že geodeti nemohou určovat průběh vlastnické hranice pozemku v terénu. Podle § 49 odst. 1 katastrálního zákona platí, že *vytyčování hranic pozemků je zeměměřickou činností, při které se v terénu vyznačí poloha lomových bodů hranic pozemků podle údajů katastru o jejich geometrickém a polohovém určení.* Dle odstavce 2 citovaného ustanovení pak *přesnost vytyčení je dána přesností dosavadních údajů katastru o geometrickém a polohovém určení pozemků.* Vytyčování provádí úředně oprávněný zeměměřický inženýr ve smyslu zákona o zeměměřictví. Není proto pravdou, že by snad tito zeměměřiči k uvedené činnosti oprávněni nebyli. Správní orgán I. stupně proto nikterak nepochybil, pokud při svém

rozhodování vycházel z hranic vytyčených právě shora uvedenými protokoly geodetické kanceláře vycházejícími z aktuálně evidovaného stavu v katastrální mapě. Nelze mu proto vytýkat, že nedostatečně zjistil skutkový stav věci.

[7] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se vad dokumentace pro územní řízení. Jakkoli v části E dokumentace předložené osobou zúčastněnou na řízení skutečně absentuje dokument označený jako „*E.4 Geodetický podklad pro projektovou činnost zpracovaný podle jiných právních předpisů*“ podle přílohy č. 1 vyhlášky o dokumentaci staveb, protokoly č. 115-283-2014 a č. S-299/2016, které jsou taktéž obsahem správního spisu, tento fakticky nahrazují. Jejich zpracováním za použití systému S-JTSK jsou totiž naplněny požadavky pro tento typ dokumentu dle nařízení č. 430/2006 Sb., na něž příslušná poznámka pod čarou vyhlášky o dokumentaci staveb odkazuje. Z týchž důvodů krajský soud nepovažoval za nepřezkoumatelné ani zanesení hranic pozemku osoby zúčastněné na řízení do výkresu C.2, které v návaznosti na vytyčení hranic uvedenými protokoly taktéž využívá souřadnicového systému S-JTSK, resp. výškového systému BpV. Ačkoli dále ve výkresu C.3 chybí souřadnicové určení jednotlivých bodů, lze jejich přesnou polohu určit prostým srovnáním s výkresem C.2, který naopak vymezení jednotlivých bodů pomocí souřadnic S-JTSK obsahuje, jednoduše identifikovat. Není přitom pravdou, že by vymezení v závazném referenčním systému S-JTSK postrádaly též výkresy podélných profilů a příčných řezů, jak je patrno z dokumentů obsažených v části D předložené dokumentace.

[8] Krajský soud v návaznosti na výše uvedené konstatoval, že dokumentace předložená osobou zúčastněnou na řízení splňuje požadavky stavebního zákona a dalších předpisů. Výkresy C.2 a C.3 v souhrnu dostatečně určitě zaznamenávají jednak mezní body jednotlivých částí zamýšlené stavby, resp. jejích jednotlivých součástí, a jednak vzdálenosti této stavby od hranic sousedních pozemků, a to i s přihlédnutím k neurčitosti některých křivek, které nijak nezasahují za nejzazší vnější okraje umisťované stavby.

[9] K námitce nevymezení ochranného pásma vodního díla nakonec krajský soud uvedl, že z § 58 odst. 3 vodního zákona vyplývá, že vymezení ochranného pásma je pouze možností vodoprávního úřadu podmíněnou žádostí vlastníka vodního díla, který v posuzovaném případě takovou žádost nepodal. Ani tato námitka proto není důvodná.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[10] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. Stěžovatelka předně v kasační stížnosti uvádí námitky vůči vymezení věci krajským soudem, shrnutí žaloby a vyjádření žalovaného, kde poukazuje zejména na rozdílný význam pojmů „parcela“ a „pozemek“ a zdůrazňuje, že hranice jejích pozemků tvoří stromy.

[11] Stěžovatelka dále považuje za nesprávné vypořádání námitky nicotnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správní orgán účelově a protiprávně dovodil územní rozsah vlastnického práva stěžovatelky z hranice lesní parcely, ale vůbec se nezabýval držbou lesních pozemků a faktickým vlastnickým právem stěžovatelky. Žádná úřední osoba na pozemcích nebyla a neseznámila se s faktickými hranicemi lesa stěžovatelky a pozemků

osoby zúčastněné na řízení. Hranice lesa přitom stěžovatelka považuje za objektivní a nezpochybnitelný fakt. Uplatnit vlastnické právo žalobou je potom věcí svobodného rozhodnutí stěžovatelky, a nikoliv její povinností. Oproti tomu je výlučně povinností stavebníka dokázat, že umisťuje stavbu na svém pozemku.

[12] Stěžovatelka dále namítá, že podle předložené dokumentace nelze žádný z objektů stavby rybníků v terénu zákonným způsobem umístit, a právě proto je umístění všech objektů stavby nepřezkoumatelné. K přezkoumatelnosti umístění stavby totiž chybí veškeré zákonné geodetické a mapové podklady závazně upravené v § 12 a § 13 zákona č. 200/1994 Sb., o zeměměřictví, nařízením vlády č. 430/2006 Sb., o stanovení geodetických referenčních systémů, a § 13 vyhlášky č. 31/1995 Sb., kterou se provádí zákon o zeměměřictví. Žalovaný i krajský soud mohli pouhým pohledem na výkresy zjistit, že prostorová poloha, tvar a rozměry jsou ve výkresech vymezeny jen několika málo kótami vztaženými k hranicím parcel, které vytyčila a v terénu označila dovnitř lesa stěžovatelky geodetická kancelář. Ve všech výkresech absentuje skutečná hranice lesa přesto, že v příloze č. 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, je srozumitelně napsáno, že ve výkresech C.2 a C.3 musí být zakresleny hranice pozemků (nikoliv parcel), musí být zakreslen základní polohopis a výškopis, plochy vegetace (zde lesních pozemků sousedících se zastavovaným územím), geodetické údaje, určení souřadnic vytyčovací sítě. Není potom pravda, že výkres C.2 obsahuje v měřítku 1:500 výškové údaje v systému Bpv vztažené k objektům, které by byly určeny v S-JTSK. Ani výkres C.3 a katastrální situační výkres C.4 neobsahují body stavby v uvedených závazných geodetických referenčních systémech. Tyto výkresy jsou od pohledu zcela zjevně pro umístění stavby v terénu prostřednictvím geodetického vytyčení prostorové polohy, tvaru a rozměrů zcela nepoužitelné, a právě proto je umístění stavby nepřezkoumatelné.

[13] Okolnost, že katastr nemovitostí slouží pro rozvoj území, podle stěžovatelky není důkazem, že by Soubor geodetických informací Informačního systému katastru nemovitostí, především tedy nepřesná katastrální mapa, sloužily k prostorovému určení polohy staveb. Stěžovatelka odkazuje na to, že § 51 katastrálního zákona vylučuje, že by polohové určení pozemků vůči okolním pozemkům bylo závazným údajem katastru nemovitostí.

[14] Úvahy soudu k této otázce považuje stěžovatelka za zcela neodborné. Vytyčování hranic pozemků se řídí zcela jinými zákonnými pravidly z oblasti zeměměřických činností pro účely katastru nemovitostí, než upravují stavebněprávní a zeměměřická zákonná pravidla pro vytyčování objektů staveb. Nepřesnost vytyčování hranic pozemků podle údajů katastru nemovitostí v katastrálním území X je řádově několikametrová, zatímco přesnost vytyčování hranic staveb je podle technických ČSN norem o geometrické přesnosti staveb řádově centimetrová a pro inženýrská díla typu most, tunel apod. je dokonce milimetrová.

[15] K námitce týkající se ochranného pásma vodního díla stěžovatelka uvádí, že budoucí vzájemná interakce ochranných pásem podle lesního a vodního zákona je dostatečným důvodem pro to, aby se tím jak projektant, tak prvoinstanční stavební úřad zabývali a předešli dokumentací k územnímu řízení možným budoucím škodám na lese nebo na sousedním vodním dílu. K této úvaze stěžovatelku vedou i zveřejňované příklady o

sporech Správy železniční dopravní cesty s podnikem Lesy ČR o tom, zda je či není přípustné kácet v okolí železničních tratí lesní stromy, bez ohledu na to, zda patří státu nebo jiným vlastníkům. Vznik škod je častým jevem, takže stěžovatelka nechápe, proč by nemělo být vhodné škodám předcházet ještě před tím, než novostavba vznikne.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se skutkovým stavem a námitkami stěžovatelky zabýval dostatečně. Povinností stavebníka je umístit stavbu na pozemcích, na které bylo vydáno územní rozhodnutí, případně stavební povolení. V jeho zájmu je, aby stavbu umístil na svých pozemcích. Součástí spisového materiálu je protokol o vytyčení hranice ze dne 12. 12. 2014, na který navazoval protokol č. S-299/2016, který sloužil k posouzení přesnosti doplnění hranic parcel KN do mapového podkladu ve vztahu k vytyčení obvodu hranic. Hranice pozemků není dána stoletými smrky, ale vychází z geodetických a mapových podkladů.

[17] K námitce, v níž stěžovatelka cituje výkresy z dokumentace pro územní rozhodnutí a uvádí jejich nedostatky, žalovaný konstatuje, že stavebníkem předložené mapové podklady byly plně v souladu s předpisy na úseku stavebního práva a rovněž postačující k posouzení záměru v územním řízení.

[18] Stěžovatelka v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že žalovaný se nepokusil popřít ani vyvrátit nic z toho, co uvedla v žalobě a kasační stížnosti. Je základní zákonnou povinností stavebníka umístit stavbu na svých pozemcích, anebo na jiných pozemcích, doloží-li smluvní souhlas jejich vlastníka. Tvrzení žalovaného, že hranice není tvořena stoletými smrky, ale vychází z geodetických a mapových podkladů, nemá oporu v zákoně. Podle stěžovatelky hranice tvořená smrky je objektivní skutečností, kterou nelze rozumně nijak vyvrátit. Stěžovatelka dále uvedla, že správní orgány měly zkoumat soulad dokumentace k umístění stavby s § 152 stavebního zákona a dalšími relevantními právními předpisy.

[19] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti

[20] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou, že správní orgán neměl pravomoc rozhodovat o umístění stavby za situace, kdy existují pochybnosti o průběhu vlastnických hranic dotčených pozemků.

[23] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s posouzením této otázky krajským soudem, a odkazuje na odst. 31-37 rozsudku krajského soudu, kde se soud s touto otázkou vypořádal podrobně a v souladu s judikaturou zdejšího soudu. Není proto potřebné zde tyto závěry opakovat, a to především proto, že stěžovatelka právní posouzení této otázky krajským soudem nijak nerozporuje.

[24] Je třeba zdůraznit, že stěžovatelka byla správním orgánem I. stupně dne 10. 3. 2016 vyzvána podle § 57 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, k tomu, aby ve stanovené lhůtě podala žalobu k civilnímu soudu k určení skutečného průběhu vlastnické hranice dotčených pozemků. Pokud by tak stěžovatelka učinila, řízení před správními orgány by bylo do vyřešení této otázky přerušeno podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu. Nebylo samozřejmě povinností stěžovatelky takovou žalobu podat, nicméně pokud žalobu nepodala, správní orgán byl oprávněn si úsudek o této otázce učinit sám. Správní orgán I. stupně tedy postupoval zákonem stanoveným způsobem a v souladu se závěry vyslovenými v rozsudku NSS ze dne 23. 4. 2008, č. j. 9 As 61/2007 - 52.

[25] Nejvyšší správní soud také považuje v této souvislosti za vhodné poukázat na to, že stěžovatelce nic nebrání, aby civilní řízení o této otázce zahájila i později, přičemž jeho výsledek může mít vliv na další průběh správních řízení týkajících se realizace dotčeného stavebního záměru.

[26] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami stěžovatelky týkajícími se vytyčení průběhu vlastnické hranice mezi parcelami č. X a č. X, na kterých má být stavba realizována, a sousedícími parcelami č. X a č. X, které vlastní stěžovatelka.

[27] Stěžovatelka zde především tvrdí, že hranice jejích pozemků je jednoznačně a objektivně dána stromy. Tomuto tvrzení však nelze přisvědčit. Podle § 507 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, je součástí pozemku i rostlinstvo na něm vzešlé, tj. i stromy. Les je z hlediska občanského práva pouze množinou stromů a jiných porostů a jako takový se může přirozeně rozšiřovat i za hranice lesního pozemku. V takovém případě budou stromy součástí pozemku sousedního. Sama skutečnost, že souvislý porost stromů přesahuje hranici lesního pozemku evidovanou v katastru nemovitostí, proto nevypovídá nic o tom, kde se hranice pozemků nachází.

[28] V posuzovaném případě správní spis obsahuje protokol o vytyčení hranice dotčených pozemků ze dne 7. 1. 2015 pořízený Ing. V. S., úředně oprávněným zeměměřickým inženýrem. Správní spis obsahuje v dokladové části E také protokol č. S-299/2016 k porovnání přesnosti mapového podkladu, který byl využit jako podklad pro projekt vodního díla, zhotovený Geodetickou kanceláří Pelhřimov, Ing. V. S. Podle tohoto protokolu vytyčení hranice náležitostmi a přesností odpovídá právním předpisům. Tento protokol představuje ověření výsledku zeměměřické činnosti ve smyslu § 12 zákona o zeměměřictví.

[29] Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, postupují správní orgány tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud stěžovatelka se závěry vyplývajícími z dokumentace o vytyčení hranice pozemku nesouhlasila, měla s ohledem na § 52 správního řádu označit důkazy na podporu svých tvrzení. Jak

konstatoval NSS v rozsudku ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011 – 66, „*povinnost vyplývající z § 52 správního řádu nelze vykládat v tom smyslu, že na účastníkovi řízení leží břemeno tvrzení a následně i důkazní břemeno ohledně zjišťovaných skutečností; je však povinen prokázat, co sám tvrdí, pokud má správní orgán právě z jeho tvrzení vycházet.*“ Stěžovatelka v posuzovaném případě nepředložila žádný důkaz, který by skutkový stav zjištěný z uvedených odborných podkladů zpochybňoval. Pouhé tvrzení stěžovatelky o tom, že hranici pozemků tvoří stromy, za relevantní důkaz považovat nelze. Na tom by nic nemohlo změnit ani provedení ohledání na místě podle § 87 odst. 1 stavebního zákona.

[30] K otázce přesnosti hranice evidované v katastru nemovitostí Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní spis neobsahuje žádný podklad k tomu, s jakým kódem kvality jsou evidovány podrobné body polohopisu v dotčeném území.

[31] Přesnost souřadnic S-JTSK (systému jednotné trigonometrické sítě katastrální) každého lomového bodu hranice nemovitosti vyjadřuje podle bodu 13.1 přílohy ke katastrální vyhlášce střední souřadnicová chyba. Střední souřadnicovou chybu si lze představit jako plochu kruhu o určitém poloměru se středem v evidované souřadnici, o které tvrdíme, že zde všude může určený bod být. V rámci střední souřadnicové chyby se tedy chybovost může pohybovat pouze v hodnotě vyjadřující poloměr kruhu směrem od jeho středu (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 11. 2016, č. j. 4 As 193/2016 - 24).

[32] Pro kód kvality 8, tj. nejnižší kód kvality souřadnic evidovaných v katastru nemovitostí, činí střední souřadnicová chyba podle tabulky v bodě 15.6 přílohy ke katastrální vyhlášce 1 m. I v případě souřadnic evidovaných s nejnižším kódem kvality, se tedy nejedná o nepřesnost v řádu několika metrů, jak v kasační stížnosti namítá stěžovatelka. Mezní polohová chyba, na kterou stěžovatelka patrně odkazuje, a která v kódu kvality 8 dosahuje až 2,83 m, podle bodu 16.4 přílohy katastrální vyhlášky představuje rozpětí, do kterého lze maximálně zpřesnit hranici na základě shody vlastníků o průběhu hranice. Nevyjadřuje však přímo nepřesnost evidovaného lomového bodu.

[33] Nelze apriorně vyloučit situaci, kdy by si správní orgán o průběhu vlastnické hranice v případě, kdy jsou hranice v katastru evidovány s nízkým kódem kvality, učinil úsudek, který by nemusel vyplývat výlučně z dokumentace o vytyčení hranice pozemku. V posuzovaném případě však nevyšly v řízení najevo žádné skutečnosti, na základě kterých by mohl správní orgán I. stupně k takovému závěru dospět. Nejvyšší správní soud také podotýká, že pro účely předmětného územního řízení je hranice pozemků vytyčena zcela konkrétně na základě protokolu o vytyčení hranice a mapových podkladů v části C dokumentace. Evidenční nepřesnost je zde pouze potenciální a sama o sobě nemůže vést k závěru o nesprávném vytyčení hranice.

[34] Pokud stěžovatelka namítá, že podle § 51 katastrálního zákona nejsou kromě údajů v něm uvedených (parcelní číslo, geometrické určení nemovitosti, název a geometrické určení katastrálního území) ostatní údaje evidované v katastru nemovitostí závazné pro právní jednání týkající se nemovitostí vedených v katastru, je třeba poukázat na to, že podkladem k umístění stavby zde tedy není přímo katastrální mapa, nýbrž situační výkres zachycující vytyčení hranic pozemku podle údajů katastru o jejich geometrickém a polohovém určení.

[35] Krajský soud závaznost údajů v katastru nemovitostí pro zpracování dokumentace k územnímu rozhodnutí v odst. 53 - 59 podrobně vyložil a Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožňuje. Námitky stěžovatelky tyto závěry krajského soudu relevantně nevyvrací a stěžovatelka především poukazuje na nepřesnost údajů evidovaných v katastru nemovitostí.

[36] Vytyčení hranic pozemku podle údajů v katastru nemovitostí také nelze v žádném případě zaměňovat s polohovým a geometrickým určením umisťované stavby, jak činí stěžovatelka v kasační stížnosti. Stěžovatelka vztahuje nepřesnost souřadnic bodů polohopisu danou kódem kvality na polohové a geometrické určení umisťované stavby. Prostorová poloha stavebního objektu však není stanovována na základě údajů z katastru nemovitostí.

[37] Stěžovatelka dále vznáší námitky vůči obsahu podkladové dokumentace k územnímu rozhodnutí. Stran vypořádání těchto námitek se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s jejich hodnocením krajským soudem v odst. 67 a 68 napadeného rozsudku. Podle § 9 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 503/2006 Sb. rozhodnutí o umístění stavby obsahuje určení prostorového řešení stavby, zejména půdorysnou velikost, maximální výšku a tvar a základní údaje o její kapacitě. Předložená dokumentace tyto parametry obsahuje a z ničeho nelze dovodit, že tyto parametry jsou stanoveny nesprávně či nepřesně. Pokud stěžovatelka namítá, že výkresy neobsahují souřadnice polohových bodů, je třeba se ztotožnit s krajským soudem, že součástí předložené dokumentace je též dokument ze dne 15. 5. 2015 nazvaný „*Technická zpráva Polohopis a výškopis – k. ú. S.*“ obsahující jednak seznam použitých souřadnic a jednak grafický plán, na jehož základě lze jednotlivé body obsažené ve výkresu C.2 i dalších výkresech jednoznačně identifikovat.

[38] Nejvyšší správní soud také zdůrazňuje, že dokumentace k územnímu rozhodnutí nepředstavuje dokumentaci, na základě které následně bude probíhat realizace stavby v případě vydání stavebního povolení. V územním řízení jde pouze o umístění stavby do území a stanovení jejích základních prostorových parametrů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2008, č. j. 1 As 21/2008 - 81, ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 133/2011 - 127, nebo ze dne 19. 6. 2013, č. j. 4 As 7/2013 - 30). Z toho vyplývá relativní obecnost dokumentace k územnímu rozhodnutí, na kterou poukazoval krajský soud.

[39] Stěžovatelka v této souvislosti také namítá, že ve správním řízení došlo k zaměňování pojmů „pozemek“ a „parcela“, přičemž podle vyhlášky o dokumentaci staveb mají být ve výkresech C.2 a C.3 zachyceny hranice pozemků a nikoliv parcel. Tato námitka však opět vychází pouze z toho, že průběh hranice dotčených pozemků je podle stěžovatelky sporný. Rozdílný význam pojmů pozemek a parcela proto není pro posouzení věci relevantní.

[40] Stěžovatelka nakonec namítala, že správní orgány se měly zabývat stanovením ochranného pásma vodního díla. I zde se však Nejvyšší správní soud ztotožňuje s odůvodněním rozhodnutí krajského soudu, podle kterého je vymezení ochranného pásma podle § 58 odst. 3 vodního zákona pouze možností, nikoliv povinností vodoprávního úřadu, podmíněnou žádostí vlastníka existujícího vodního díla. V územním

řízení proto vůbec nenastaly podmínky ke stanovení ochranného pásma vodního díla a tato námitka není důvodná.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[41] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[42] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

[43] Osobě zúčastněné na řízení Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Nejvyšší správní soud osobě zúčastněné na řízení neuložil v řízení žádnou povinnost, která by mohla přiznání náhrady nákladů řízení opodstatnit.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu